

Bilmem

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Haziran 2019

Ölü bir iklim uyuyan başımı yasladığım dev çınarın gölgesinde şehit bir acı dillendirdiğim ve kumpasın hası aşka rahmet dilediğim.
Göğün katlarında ve katmanlarında renkler istila ediyor iç sesimin uzandığı her şeritte de ihlal ediyor duygularımı.

Tapınağın külliyesinde yangın.
Yangının dokusunda ölüm.
Ölümün teninde ise ıslak bir aşk
Rabbimin velayeti ile azığa aldığım düşlerim
Bir Çarşamba pazarı yalnızlığı.

Elimde izdiham;
İzdihamda saklı elem
Eften püften sebeplerle içimi dışımı yok saydığım
Belki de yoldan çıkmamak adına benim sitayişim
Sadece kendime...
Kendimi kimsesizliğim ile küredığım
Akışkan bir ihanet
Sözcüklerin boykotu
Boyumu aşan bir saplantı
İrdelenesi bir başkaldırı varsa yoksa eşrafın bedduası.

Acıların demlenirken doğuda
Ben nasıl doğuyorsam batıdan bir batında
Hüzne biat neşemle
Aşkı yüklediğim, yüklendiğim hece hece.

Yorgun bir gece yarısı
Çok çekmiş belli sabahtan
Karanlığın da doğası adeta
İçimin infilakı hecelerde sümsük bir ön yargı
Kim ise artık toplasın cemaati
Ölüme yürümeden
Aşkı küremeden
Sonrası bir tabu

Duası dünle yarının
Şimdide asılı bir sanrı
Gögün muhatabı şiirlerde
Askıntı bir sızı içimi delen;
Gözlerin iken yüreğimi deşen
Ah, Tanrım, ben miydım düşecek son kişi aşka?

Batılın girdabında
Devasa bir laneti sonlandırmak adına
Katedrali bilinmez in
Aslında sancılı bir vazgeçiş
Ne zamanki dokunsam ruhuna surelerin.

Şimdikle bir martavalı sonlandırıyorum
Yakacağım sadece aşk ve özlem
Defolu bir sevinç benimki
Artık yarına varır mıyım, bilmem.

Dünümse ölgün ve geçkin bir şarkı
Mihrabın duasında saklı yüreğin nazı niyazı
Şimdi ertelediğim kadar mutluluğu
Düştüğümü bilmesinler
Düşkünlüğüm hüzne nedendir bilmem.